

[Arne Christiansen.]

og lange overvejelser og vurderinger, de nye milliardudgifter, den komplicerede, absolut urationelle administration, den vanskeligt tilgængelige, vanskeligt forståelige lovtæst, den manglende lovfæstelse af erstatningsprincippet osv. Alle disse ting har ført til den konklusion, at uenigheden med regeringen om midler og metoder vejer lige så meget som enigheden om målet, hvorfor venstre ved tredje behandling vil undlade at stemme om lovforslaget.

Her ved anden behandling vil vi næst at anbefale at stemme for venstres ændringsforslag kunne stemme for de ændringsforslag, der er stillet af udvalget og tiltrådt af ministeren, samt de ændringsforslag, der er stillet af ministeren og tiltrådt af S og K, selv om dette ikke er angivet i betænkningen. SFs ændringsforslag vil vi stemme imod.

Svend Haugaard: Jeg kan helt tilslutte mig de principielle erklæringer, der kom fra hr. Lembourns side, men derimod ikke den næsten patetiske hyldelse af det lovforslag, der foreligger som resultat af vore forhandlinger.

Ved første behandling sagde jeg på det radikale venstres vegne, at vi stod 100 pct. bag hensigten med dette lovforslag. Det gjorde vi dengang, og det gør vi stadig. Vi står også 100 pct. bag de udgiftskrav der vil komme i forbindelse med løsningen af vore miljøproblemer. Men ved første behandling fremførte jeg også en kritik om bemyndigelserne, om det uforståelige og knudrede sprog, om de manglende normer, der giver usikkerhed, om det administrative omfang, som bl. a. grundet på de uklare kompetencegrænser kan give en ganske urimelig administration; det gælder desværre også stadig.

Vi har haft et væld af udvalgsmøder, og de sidste uger har det været så forceret, at det har taget meget stærkt ind på tiden fra andre faste udvalg, sådan at denne ordning med de faste udvalg faktisk derigennem er kommet i miskredit. Det er gået meget

stærkt ud over andet folketingsarbejde. Vi har siddet i udvalget med et væld af papirer, som vi ikke har haft tid til at gennemlæse, før vi skulle tage stilling til det, og vi har ikke haft tid til at drøfte problemerne i vore grupper, efterhånden som der var grund til at drøfte dem.

Vi har fået en række uklare svar, som har fremkaldt nye spørgsmål. Jeg ser et sted, at statsministeren har antydnet, at man måske bevidst har villet drukne miljøloven i spørgsmål. Det er ikke korrekt, men man må lære i ministeriet at formulere sig på en sådan måde, at hvert svar ikke automatisk fremkalder et nyt spørgsmål. Så kunne man komme hurtigere gennem tingene, end man nu er kommet.

Jeg mindes ikke i de 9 år, jeg har været her i folketinget, en så forceret og uoverskuelig lovgivning som den, der her er tale om, tilmed på et nyt og meget omfattende område. Jeg vil skynde mig at sige, at jeg anklager ikke formanden for udvalget. Ansvar ligger højere oppe, hvor man har været alt for ivrig efter at lave noget altomfattende uden at have fået det tilstrækkelig forberedt, og uden at det har været tilstrækkelig gennemtænkt. Man har ikke rigtig kendt begrænsningens kunst.

På den anden side, samtidig med at jeg siger det, er der noget, vi savner i lovforslaget, nogle enkle og klare ting, som ret let kunne udformes. Vi har f. eks. ikke fået nogen klar bestemmelse med hensyn til forbud under strafansvar mod at smide affald i naturen og på offentlige pladser. Vi har fået henvist til, at det vistnok dækkes af naturfredningslovens § 63, hvis ellers man kan finde ud af det, men hvorfor kunne man ikke formulere ganske klart og tydeligt, at sådan skal det være?

Vi har ikke fået nogen afklaring af problemet om fritidsstøj fra knallerter, hurtigbåde og forskelligt andet.

Vi har ikke fået nogen sikkerhed for, at lossepladser altid holdes åbne, også i week-ender, så man ikke fristes til at smide affaldet ude i naturen.